

kommen tilveie, synes mig er fuldkommen ligegyldigt; den staar een Gang for alle som en Post i vor Statsgjæld, og naar jeg betaler disse 3 Millioner af paa Statsgjælden, saa forekommer det mig aldeles ubivlsomt, at jeg akkurat gjør den samme Fremgang som ved at betale hvilket som helst andre 3 Millioner. Jeg kan ikke se, at der er den ringeste Anledning til at gjøre denne Forskjel; og for saa vidt Finansministeren maatte vilde vække den Formodning, at det Aar, hvori denne særlige Gjæld var bleven paadraget, var et Aar, der i finansiel Henseende var faldet saa overordentlig uheldigt ud, at det, især da det ligger os saa nær, kunde have Krav paa, at vi nu gjorde ganske overordentlig store Anstrengelser for at dække dette Uheld, saa er denne Fremstilling aldeles urigtig. Det Aar, hvorom der her er Tale, er det Aar 1870—71, i hvilket denne store Gjæld blev stiftet; men uagtet denne Gjæld blev stiftet, uagtet Omstændigheder, der vare uformodede, da Finansloven blev behandlet og vedtagen, gjorde det nødvendigt at stifte denne Gjæld, saa havde dette aldeles ingen Indflydelse paa Aarets Balance, den blev alligevel i allerhøieste Grad gunstig, og de omtalte Rustninger vare aldeles Ingenting, de havde finansielt taget slet ikke nogen Betydning, som er værd at tale om, og rokkede ikke det Mindste ved Aarets samlede Balance; tværtimod, af alle de 4 Aar, jeg har omtalt, er der intet, der paa langt nær kan nærme sig dette. Det var et Aar, der endte med en meget gunstig Balance, som jeg, hvis Finansministeren vil modsig det, skal oplyse, saa udførlig, som han ønsker det, ved selve de Positioner, som staa i det nu af ham betjendtgjorte Statsregnskab for det omhandlede Aar. — Nei, hvis det er i Hensigten til disse to Poster, at vi skulle søge en Begrundelse af Nødvendigheden af at komme til en Indkomstskat, saa tror jeg at kunne tillade mig en Retorsion, saa kunde jeg med meget større Ret sige: jeg frygter for, at den høitagtede Finansminister i sin Opfattelse af Finanslovsudkastets Balance er hildet i en for mig ubegribelig Kjærlighed til Indkomstskatten. Finansministeren hentydede til, at jeg selv i tidligere Dage havde været overmaade ivrig

for at tilveiebringe gode finansielle Balancer, og at det var den Veie, jeg havde anvist, og som jeg ogsaa maatte ønske, at han vilde følge. Ganske sikkert fraskender jeg mig ikke, at jeg har haft en saadan Bestræbelse; jeg haaber, jeg i dette som i saa meget andet fuldstændig sympatiserer med den høitærede Finansminister; jeg glæder mig over den varme Interesse, han nærer for, at den finansielle Status kan forbedres, og jeg indrømmer ogsaa, at der kan være al mulig Grund til at ønske den forbedret, men hvad angaar den Veie, jeg har anvist, saa vilde jeg meget ønske, at den ogsaa var bleven fulgt. Der gives nemlig forskjellige Maader, hvorpaa en saadan Fremgang kan ske. Man kan udskrive nye Skatter i en mere eller mindre behagelig Form, meget behagelige ere de aldrig, men jeg behøver ikke at sige den høitærede Finansminister, at jeg aldrig har haft Tanke om Indkomstskatten og heller ikke om andre Skatter; der er ingen Skat blevet paalagt i den Tid, hvori disse Fremskridt skete. I en anden Retning vil jeg derimod gjerne indrømme, at jeg undertiden maasse har været mindre god at komme til Rette med. Jeg har stedse stræbt at faae Balancen forbedret ved en temmelig stærk Modstand mod alle Udgifter, som jeg syntes vare mindre heldige; jeg haaber ogsaa, at den ærede Finansminister vil følge dette Spor, og saa er jeg overbevist om, at Balancen ogsaa vil blive fuldkommen saa god, som man kan ønske den. Det er vist nok, at jeg ogsaa i den Henseende kunde sympatisere med Finansministeren, at jeg nok kunde ønske, at de, der havde saa megen Interesse for Jernbaneanlæg, bleve straffede lidt følelig, og at de kom til at lide under denne Kjærlighed for Jernbaner, det vilde jeg gjerne være med til, hvis det var muligt at opnaa det paa en nogenlunde rimelig Maade; men saa maatte vi have en Indkomstskat, der særlig hvilede paa dem, og da jeg for Diebliffet ikke tror, at der er nogen Udsigt til at opnaa en saadan, saa vil jeg hellere opgive hele Tanken om en saadan Straf, end jeg vil lade de Ustyldige lide og lide dobbelt for den Brøde, der i sin Tid er begaaet. Thi en Forbindelse med Jernbaner og Jernbaneanlægene maa der